

Του **Γεράσιμου Αραβανή***

Την Κυριακή τα μεσάνυχτα η βουλή ψήφισε νομοσχέδιο που υλοποιούσε φορολογικά και ασφαλιστικά θέματα του τρίτου μνημονίου ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Ληλασία των συντάξεων, φοροκαταιγίδα άμεσων και έμμεσων φόρων ύψους 5,4 δισ. €, έτοιμος και ο αυτόματος μηχανισμός λήψης πρόσθετων μέτρων και φυσικά παρόντα και τα 3,6 δισεκατομμύρια ευρώ μέτρα, κυρίως έμμεσοι φόροι που μέσω του συγκεκριμένου μηχανισμού θα μπουν σε εφαρμογή αν δεν επιτευχθεί ο στόχος για πλεόνασμα 3,5% το 2018 και για όλα τα επόμενα χρόνια.

Καθαρά επικοινωνιακού χαρακτήρα ήταν οι λεονταρισμοί της ελληνικής κυβέρνησης ότι δεν πρόκειται να νομοθετήσει προκαταβολικά μέτρα για το 2018, φοβούμενη ότι θα ήταν η σταγόνα που θα ξεχείλιζε το ποτήρι και οι επιπτώσεις στην ίδια και τα κόμματα που την απαρτίζουν μεγάλες.

Από τη στιγμή που έχει ήδη κάνει δεκτό ότι θα ληφθούν μέτρα αντίστοιχα με την υστέρηση των στόχων και προτείνει αυτόματο μηχανισμό για τη λήψη πρόσθετων μέτρων, όλα τα υπόλοιπα είναι για το θεαθήναι. Η επίθεση στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα και κατακτήσεις δεν σταματά εδώ, έπεται και συνέχεια με νέα μέτρα σε φορολογία και περικοπές δαπανών και παράλληλα άνοιγμα των εργασιακών με πολύ σημαντικές ανατροπές όπως η απελευθέρωση των απολύσεων, ο συνδικαλιστικός νόμος και άλλα. Μέσα στο επόμενο δεκαπενθήμερο θα πρέπει να νομοθετηθούν η παράδοση των κόκκινων δανείων σε μεγάλα αλλοδαπά Funds, το ΤΑΙΠΕΔ και το νέο κύμα ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας και μαζί πακέτο προσθέτων έμμεσων φόρων που προσεγγίζει τα 2 δισ. €.

Ο αυτόματος μηχανισμός λήψης πρόσθετων μέτρων που οδηγεί σε οριζόντιες περικοπές οι οποίες περιλαμβάνουν πλήθος δαπανών μέχρι και περικοπή μισθών και συντάξεων είναι έξω από τις αρμοδιότητες της βουλής και οι περικοπές θα υλοποιούνται αυτόματα με Προεδρικό Διάταγμα. Απ' ότι όλα τα παραπάνω δείχνουν με τη συμφωνία αυτή δεν δεσμεύεται μόνο η σημερινή κυβέρνηση, αλλά και οι επόμενες κυβερνήσεις, ουσιαστικά η χώρα μπαίνει σε

μόνιμη επιτήρηση και σε τέταρτο μνημόνιο.

Η απόφαση για τη μείωση του χρέους ουσιαστικά δεν ήταν τίποτε διαφορετικό από το τυρί που έκρυβε τη φάκα των μνημονίων και του ακόμη μεγαλύτερου ακρωτηριασμού της λαϊκής και της εθνικής κυριαρχίας. Εκτός του γεγονότος ότι είναι να γίνει θα γίνει σε τρεις φάσεις και στις δύο πρώτες ως το 2018 ουσιαστικά θα γίνουν ελάχιστα, στην τρίτη φάση δεν πρόκειται να υπάρξει φυσικά κούρεμα ή τουλάχιστον ουσιαστική μείωση του χρέους, αλλά διευκόλυνση για την καταβολή των τοκοχρεολυσίων μετά το 2022 που τα ποσά αυτά είναι τεράστια. Συζήτηση γίνεται να καθοριστεί ένα ανώτατο όριο ετήσιων καταβολών για το χρέος, αυτό όμως σημαίνει ότι η αποπληρωμή του θα παραταθεί για πολλές δεκαετίες και η χώρα θα είναι απόλυτα εξαρτημένη και ο λαός θα ζει με τα μνημόνια.

Τα μέτρα της κυβέρνησης τα κάνει πιο επώδυνα το γεγονός ότι έρχονται να προστεθούν σε αυτά των προηγούμενων μνημονίων. Πάνω στη φοροεπιδρομή που επέβαλαν τα προηγούμενα μνημόνια έρχονται να προστεθούν οι νέες μεγάλες επιβαρύνσεις σε άμεσους και έμμεσους φόρους, στις πολύ μεγάλες μειώσεις των μισθών και των συντάξεων έρχονται νέες που θα μετατρέψουν τις συντάξεις σε φιλοδωρήματα, στις μέχρι σήμερα ιδιωτικοποιήσεις της δημόσιας περιουσίας έρχεται το ολοκληρωτικό ξεπούλημα. Έτσι πρέπει να αντιμετωπιστούν τα μέτρα αυτά και όχι αν είναι ή δεν είναι πιο βαριά από τα προηγούμενα. Οι εργαζόμενοι θα εκτιμήσουν και θα συγκρίνουν σε τι δεσμεύτηκε η κυβέρνηση και τι τους επεφύλαξε, που οδηγείται η ζωή και η προοπτική αυτών και των παιδιών τους.

Στο υπουργικό συμβούλιο ο πρωθυπουργός έδωσε τόνο πανηγυρικό και οι θριαμβολογίες έδωσαν και πήραν. Δεν έχουν όμως καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Τίποτε από όσα υποστήριξε δεν ισχύει. Απλώς εμφανίστηκε στο ρόλο που είχαν παλιότερα ο Σαμαράς και ο Βενιζέλος με αντίστοιχα επιχειρήματα και διάθεση παραπλάνησης του ελληνικού λαού. Η κυβέρνηση που θα καταργούσε τα μνημόνια και θα έδιωχνε τους τροϊκανούς, θα διεκδικούσε τη διαγραφή του χρέους, θα έφερνε τον κατώτατο μισθό στα 751 €, θα έδινε τη δέκατη τρίτη σύνταξη... υπέγραψε νέο μνημόνιο και παίρνει εξαιρετικά επώδυνα μέτρα σε βάρος του λαού και της χώρας. Αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα.

Ο εργαζόμενος κόσμος συνειδητοποιεί ότι πρόκειται για μια νέα μεγάλων διαστάσεων επίθεση στα δικαιώματα και τη ζωή του, για μια νέα μεγάλη πρόκληση από την ιερή συμμαχία κεφαλαίου, «θεσμών» και κυβέρνησης. Αμέσως η σκέψη πάει στην αντίδραση της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού σε αυτή την πρόκληση, όχι ίσως με την έννοια, αν μπόρεσε ή όχι να εμποδίσει την ψήφιση αυτών των μέτρων, αλλά σχετικά με την εικόνα που εμφάνισε το συνδικαλιστικό κίνημα και τι είδους και ποιας έκτασης ήταν η αντίδραση

του, αν μέσα από αυτό τον κύκλο των κινητοποιήσεων βγήκε ενισχυμένο, προώθησε πλατύτερα τη συσπείρωση των εργαζομένων και την κοινωνική συμμαχία, την ενότητα και τη μαζικοποίηση του, την ενίσχυση της ταξικής συνείδησης των εργαζομένων, διαμόρφωσε τις προϋποθέσεις των αυριανών νικών και κατακτήσεων.

Παρά τη μεγάλη προσπάθεια των μέσων μαζικής ενημέρωσης, κυρίως των τηλεοπτικών σταθμών, για αντιπολιτευτικούς από τα δεξιά λόγους να εμφανίσουν τις κινητοποιήσεις ως μεγάλες, ορισμένοι μίλησαν και για επανάληψη αυτών 2010 - 2012, επρόκειτο περί αντιδράσεων υποτονικών. Η απεργία είχε ελάχιστη επιτυχία εκτός ορισμένων κλάδων (ναυτεργάτες) και τα συλλαλητήρια ήταν εντελώς αναντίστοιχα με το μέγεθος της κυβερνητικής επίθεσης και με τις σημερινές δυνατότητες που το ίδιο το κίνημα έχει.

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν ως απόλυτος αιφνιδιασμός από την κυβέρνηση, έπρεπε όμως οι συνδικαλιστικές δυνάμεις, αστικοποιημένος συνδικαλισμός των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ και δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΜΕ να τον περιμένουν. Όταν φρόντισαν να πάρουν απόφαση για 48ωρη απεργία κατά την συζήτηση και ψήφιση του νομοσχεδίου στη βουλή έστειλαν σινιάλο στην κυβέρνηση να επιλέξει τις μέρες εκείνες που η απεργία και οι κινητοποιήσεις θα είχαν ελάχιστη επιτυχία. Κατ' αυτόν τον δρόμο οδηγηθήκαμε, μετά από μια άπνοια άνω των τριών μηνών, σε 48ωρη απεργία Παρασκευή και Σάββατο και παρολίγο σε απεργία το Σαββατοκύριακο. Παρότι καιρό τώρα όλες οι συνδικαλιστικές ηγεσίες περιέφεραν την απόφαση της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ για 48ωρη απεργία καθημερινά, την ώρα της δράσης δεν υπήρχε καμία προετοιμασία. Ήταν φιάσκο.

Οι κινητοποιήσεις ήταν μικρές και υποτονικές, χωρίς ενθουσιασμό, χωρίς πίστη ότι μπορούσε κάτι να γίνει. Πήρε μέρος ένας κόσμος πολιτικοποιημένος επειδή το θεωρούσε καθήκον του. Η μεγάλη πλειοψηφία των εργατών και των υπαλλήλων ή αδιαφόρησαν ή ήταν στη δουλειά, όσοι φυσικά έχουν. Ανάλογη εικόνα στους επαγγελματίες και τους αυτοαπασχολούμενους επιστήμονες.

Τίθεται το ερώτημα: ποιες ήταν οι αιτίες των υποτονικών αντιδράσεων σε μια τέτοια κρίσιμη στιγμή; Όχι φυσικά αυτή που ανακάλυψε ο Κατρούγκαλος, ότι ήταν περιορισμένη η συμμετοχή κόσμου στο Σύνταγμα γιατί τα μέτρα δεν ζημιώνουν αντίθετα ωφελούν περισσότερο από το 90% του λαού, αλλιώς θα καιγόταν η Αθήνα. Η αιτία, πέρα από αντικειμενικές δυσκολίες που έχουν διαμορφωθεί στις σημερινές συνθήκες, βρίσκεται στο ίδιο το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, στην ηγεσία του και τις πολιτικές δυνάμεις που αναφέρονται τους εργαζόμενους και το κίνημα τους, στην Αριστερά με την ευρεία έννοια. Εκεί πρέπει να αναζητηθούν οι ευθύνες.

Το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και το λαϊκό κίνημα γενικότερα ή θα χαράξει ένα αυτόνομο δρόμο ενάντια στο κεφάλαιο, την κυβέρνηση και τους συμμάχους τους με γνώμονα τα εργατικά και τα λαϊκά συμφέροντα άμεσα και μακροπρόθεσμα και τίποτε άλλο ή δεν πρόκειται να αποκαταστήσει την αξιοπιστία του και να συγκινήσει τους εργαζόμενους. Δυστυχώς οι εμπειρίες των εργαζομένων τα χρόνια των μνημονίων είναι απογοητευτικές.

Δεν είναι δυνατόν συνδικάτα ριζοσπαστικά πέραν της επιρροής των κυβερνήσεων και του κεφαλαίου να «συμπορεύονται» με τις ηγεσίες ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, ό,τι πιο διεφθαρμένο υπάρχει, προκειμένου να αποφασίσουν αυτές την προκήρυξη απεργίας. Δεν μπορεί να ρυθμίζει η ΓΣΕΕ αν θα απεργήσουν ή δεν θα απεργήσουν και τότε οι εργάτες και οι υπάλληλοι. Η αυτόνομη ταξική πορεία των συνδικάτων δεν απαιτεί όπως εσφαλμένα αντιλαμβάνονται ορισμένοι, έστω και αν συνήθως δεν το ομολογούν, οργανωτική διάσπαση του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά αγώνα για τα πραγματικά αιτήματα των εργαζομένων, για την αλλαγή των συσχετισμών στα συνδικάτα και όχι αποχώρηση, συνδικάτα ταξικά, μαχητικά, πέρα από γραφειοκρατικές λογικές και υστερόβουλες επιδιώξεις. Η «συμπόρευση» με τις διεφθαρμένες τριτοβάθμιες ηγεσίες υποδηλώνει έλλειψη πίστης στην εργατική τάξη και αναζήτηση στηριγμάτων, τα οποία όμως υπηρετούν άλλους σκοπούς και όχι τα εργατικά συμφέροντα.

Ο δρόμος είναι η επίπονη και υπομονετική δουλειά που συσπειρώνει τους εργαζόμενους, αναζωογονεί τα συνδικάτα, πλουτίζει την εσωτερική ζωή τους, αισθάνεται ο εργαζόμενος το συνδικάτο σαν τον άμεσο συμπαραστάτη του, σαν το σπίτι του. Η ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας μας έχει να επιδείξει λαμπρά παραδείγματα όπου τα συνδικάτα με ταξικό προσανατολισμό συσπειρώθηκαν, περιφρούρησαν την οργανωτική ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος και παράλληλα βρήκαν τρόπους να αναπτύσσουν δράση, να προκηρύσσουν απεργίες, να αντιπαλεύουν και να υπονομεύουν την επιρροή του κρατικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού. Τα συνδικάτα δεν είναι όργανα της επαναστατικής ανατροπής, αλλά υπεράσπισης του ζωής των εργαζομένων, σχολεία της ταξικής πάλης, η οποία με την επίδραση της επαναστατικής πρωτοπορίας οδηγεί στην βαθύτερη συνειδητοποίηση του χαρακτήρα του καπιταλισμού και την ανάγκη ανατροπής του. Κατά συνέπεια συσπειρώνουν την τάξη και όχι μόνο την επαναστατική πρωτοπορία, αγωνίζονται για την ενότητα των εργαζομένων και ιδιαίτερα της εργατικής τάξης και όχι για το διαχωρισμό τους.

Ο Γεράσιμος Αραβανής ήταν επί σειρά ετών μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ και βουλευτής του κόμματος.

Πηγή: ergatikosagwnas.gr